မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

အသည်းနှလုံး ကြေညာစာတမ်း

အမှန်တရား … တဲ့
ဘယ်သူတွေ
ခဏခဏ ပြောနေကြတာလဲ၊
အမှန်တရား … အကြောင်း
ကောင်းကောင်းသိချင်ရင်
မျိုသိပ်တတ်အောင် ကြိုးစားပါ …။

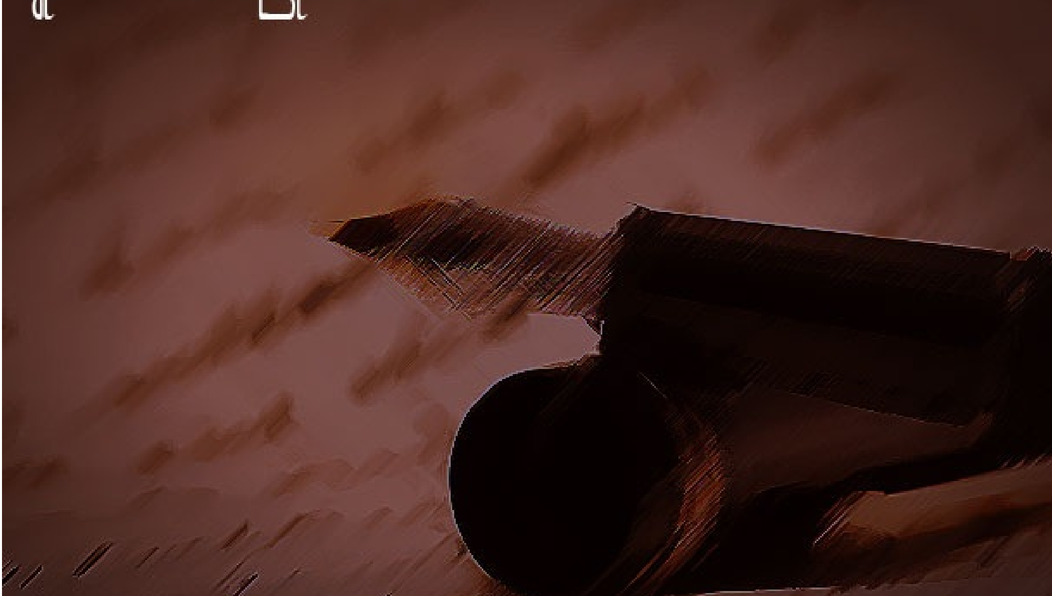

ညီမလေးသို့.....

ဗုဒ္ဓဟာစကားပြောဆိုတဲ့နေရာမှာ.....

၁။ မဟုတ်မမှန်၊ စီးပွားနဲ့လည်း စပ်ယှဉ်မှုမရှိဘူး။ သူတစ်ပါးနှစ်သက်မှု နှစ်ခြိုက်မှုလည်း မရှိဘူးဆိုတဲ့ စကားမျိုးကို မပြောဘူး။

၂။ ဟုတ်မှန်မှုတော့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကျိုးစီးပွားနဲ့ မစပ်ယှဉ်ဘူး သူတစ်ပါးနှစ်သက်မှု လည်း မရှိဘူးဆိုတဲ့ စကားမျိုးကိုလည်း မပြောဘူး။

၃။ မဟုတ်မမှန်ဘူး။ အကျိုးစီးပွားနဲ့လည်း မစပ်ယှက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတစ်ပါးနှစ်သက်မှု နှစ်ခြိုက်မှုတော့ရှိတယ်ဆိုတဲ့ စကားမျိုးကိုလည်း မပြောဘူး။

၄။ ဟုတ်မှန်မှုရှိတယ် သူတစ်ပါးနှစ်သက်မှု နှစ်ခြိုက်မှုလည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကျိုးစီးပွား နဲ့ မစပ်ယှဉ်ဘူးဆိုတဲ့ စကားမျိုးကိုလည်း မပြောဘူး။

ဟုတ်မှန်မှုရှိတယ်။ အကျိုးစီးပွားနဲ့လည်း စပ်ယှဉ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတစ်ပါးနှစ်သက်မှု၊ နှစ်ခြိုက်မှုတော့ မရှိဘူးဆိုတဲ့စကားမျိုးကို အခြေအနေအရ အခါအားလျော်စွာပြောတယ်။

ပြီးတော့.....

ဟုတ်မှန်မှုရှိတယ်။ အကျိုးစီးပွားနဲ့လည်း စပ်ယှဉ်တယ်။ သူတစ်ပါးနှစ်သက်မှု၊ နှစ်ခြိုက်မှု လည်းရှိတယ်ဆိုတဲ့စကားမျိုးကို အခြေအနေအရ ကြည့်ပြီး အခါအားလျော်စွာ ပြောပါတယ်။

နန္ဒာသိန်းဇံ

မှန်သောစကားကိုဆိုခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော မှတ်ချက်များမှ

*

အခန်း (၁)

‘မောင့်ကို မုန်းလိုက်ပါတော့ သင်္ဂီ… မေ့လိုက်ပါတော့”

ကျွန်တော်ချစ်သော သင်္ဂီထွေးက ကျွန်တော်ပြောသော စကားလုံးများကို ကြားလျှင်ကြား ချင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောသည်။

လှသောသူ ရယ်သဖြင့် နုနွဲ့ရှည်လျားသော ကေသာဆံနွယ်တို့သည် ရယ်မောသံနှင့်အတူ လေပြည်တွင် လွင့်လူးသွားကြ။

ရယ်မောပြီးစ သူ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်လျက် ကျွန်တော်ကတော့ မရယ်မောဖြစ်။

“မောင် တကယ်ပြောနေတာ သင်္ဂီ”

အင်းလျားကန်ရေပြင်တစ်ဆုံးကို ငေးကြည့်ကာ လေသံမာထန်စွာဖြင့် ကျွန်တော်ပြောလိုက် ၏။ ကျွန်တော့် လက်ျာဘက်ပခုံးပေါ်သို့ လက်ဖဝါးနုနုလေးနှစ်ခု သွယ်ယှက်ကာ တင်သည်။ ထိုလက်ခုံလေးပေါ်သို့ မေးတင်လျက် သင်္ဂီထွေး၊ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ငေးကြည့်၏ ။ ကျွန်တော့် မျက်နှာ တည်တင်းသည့်တိုင် သူ့အပြုံးတွေ မလျော့ပါးသေး။

“မောင်… ဒီစကားပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာတာ ကြာပြီ။ အပြောခက်နေလို့ ပြောမထွက် လို့ အခုမှပြောတာ။ မောင့်ကို မုန်းဖြစ်အောင် မုန်းလိုက်ပါတော့”

“ဟင်း.. ဟင်း။ မောင်က အဲဒီ လို အတည်နဲ့နောက်ရင် ဘေးကလူက ပိုပြီးရယ်ရသေး”

ချစ်သူ၏ မုန်းမေ့ဖို့စကား၊ နားဖြင့် ဆတ်ဆတ်ကြားရသောအခါ....

"လူတော်တော်များများကတော့"

"မုန်းဖို့စကား နားမှကြားရ၊ အတိတ်အိပ်မက် မဖြစ်နိုင်ဘူး ငယ်ချစ်ဦးရေ" ဟု ရင်နင့်စွာ ခံစားနာကျင်ကြရပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော့်ချစ်သူ သိင်္ဂီထွေးကတော့ နားဖြင့် နီးနီးကပ်ကပ် ပီပီသသ၊ တိတိကျကျ၊ ကြားနေရပါလျက် ပြက်လုံးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသလိုမျိုး ခိုးခိုးခစ်ခစ်နှင့် ရယ်မောနေပြန်ပါသေး သည်။

"တောက်"

ကျွန်တော့်တောက်ခေါက်သံက မျက်နှာမူထားရာ အင်းလျားရေပြင်ကိုပင် လှိုင်းဂယက်များ စွာ ထသွားစေနိုင်သည်။ ကျွန်တော်ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်၏ ။ သိင်္ဂီထွေး၏ မျက်နှာကို စူးရဲစွာကြည့် လျက်....

"ငါ တကယ်ပြောနေတာ သိင်္ဂီ"

မိုးဖွဲဖွဲကျနေသည့်တိုင် ပွဲကြည့်မျက်ဘဲ လျှောင်လှုပ်သော အခါကျမှ ဖုန်ခါ၍ ထပြေးရမည့် ပွဲကြိုက်သူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကဲ့သို့ ကျွန်တော့်တောက်ခေါက်သံကြားတော့မှ သင်္ဂီထွေး မျက်နှာအရောင်ပြောင်းသွားတော့၏ ။

အရယ်အပြုံး ရပ်တန့်သွားသည်။ တောင်စွယ်မှာ နေကွယ်သကဲ့သို့ ရွှန်းလဲ့တောက်ပခဲ့ သော သူ့မျက်လုံးလေး အရောင်မှေးမှိန်သွားသည်။ မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်စေဆိုသောဆုဖြင့် ပြည့်ဝ ခဲ့သော ချစ်သူ၏ ထိုမျက်နှာကို စိတ်တင်းလျက် ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

သူ.... ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာမှ ကျွန်တော် အဝေးသို့ ငေးနေလိုက်၏ ။

သူလည်း ... ထိုင်ရာမှ ထဖြစ်သွားပေပြီ။

"မောင်.. ဒေါသတကြီးနဲ့ ပြောနေတာလား။ အဟုတ်ကတယ် ပြောနေတာပေါ့။ ဟုတ်လား။ ဟင် ဟုတ်လားမောင်"

တိတ်ဆိတ်ခြင်းဖြင့် ဝန်ခံနေရသည့်တိုင် ကျွန်တော့်ဝန်ခံမှုက မပြည့်စုံသေး။

"သိဂ်ီမေးနေတယ်လေ၊ မောင် ဖြေလေး မောင် တကယ်ပြောနေတာလား"

"ဟုတ်တယ် တကယ်ပြောနေတာ"

"တကယ်"

တကယ်...ဟူသော စကားသံသည် သူ့ရင်တွင်းမှ လှိုက်တက်လာသော တုန်ခါသံ...။

သူ့မျက်နှာကို ငဲ့မကြည့်ဘဲ သူ့မျက်ဝန်းတွင် လဲ့နေသော မျက်ရည်ရိပ်တွေကို ကျွန်တော် မြင်သည်။

"မောင်.... မောင် ဘယ်တုန်းက ဒီလိုပြောခဲ့ဘူးလို့လဲ။ ဘာကြောင့်ပြောရတာ လဲ"

လေပြည်သည် တစ်ချက်တစ်ချက် ပြင်းသွားသည်။

"ဘာကြောင့်ပြောရတာ လဲ မောင်..."

"ပြောချင်လို့ ပြောတာ"

မျက်တောင်ကို သူပုတ်ခတ်သည်။

"တကယ်ပြောတယ်ဆိုတာ သေချာရဲ့လားမောင်"

"သေချာတယ်"

ကျွန်တော့် မျက်နှာမူရာသို့ သူ့မျက်နှာကို ရွှေ့လာသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ကား သူရပ်သည်။ သူ့မျက်နှာကို ဝေ့ခနဲတစ်ချက်ကြည့်မိ၏ ။ မျက်ရည်စကို လှစ်ခနဲမြင်သည်။

ကန်ပေါင်ရိုး၏ အောက်ဘက်ခပ်ဝေးဝေး ကားလမ်းပေါ်သို့ ကျွန်တော့်အကြည့်တွေကို နေရာရွှေ့လိုက်သည်။

"သေချာတယ်ဆိုရင် သိဂီမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး နောက်တစ်ခါထပ်ပြော"

သူ့မျက်နှာဘက်သို့ ကျွန်တော် ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏ ။

"ပြောပါ ...မောင်"

သူ့မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော် ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

"ငါ့ကို နင် မုန်းလိုက်တော့"

မျက်ရည်တွေ စီးကျသည့်တိုင် သူ့မျက်တောင်မခတ်။

"မဟုတ်ဘူး.။. အဲဒီ လို မပြောရဘူး။ နင့်ကိုငါ မုန်းတယ်လို့ပြော၊ ငါ့ကို နင်မုန်းလိုက်တော့ လို့မပြောနဲ့၊ မမုန်းခိုင်းနဲ့။ နင့်ကို ငါ မုန်းတယ်လို့ပြော.. ပြောလေ။"

"စကားလုံးကို ဈေးဆစ်မနေနဲ့ သိဂီအရေးကြီးတာ နင် ငါ့ကိုမုန်းဖို့ပဲ၊ ချစ်သူတစ်ယောက် အဖြစ်ကနေ အခုချက်ချင်း ရပ်စဲဖို့ပဲ"

"မောင်... သိဂီ့ကို မုန်းလို့လား"

"အဲဒါတွေ မမေးနဲ့"

ကျွန်တော် အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။

"မောင်"

ကျွန်တော် ငဲ့ကြည့်ဖြစ်လျှင် သူငိုနေသည်ကို မြင်ရပေမည်။

“အကြောင်းပြချက်တစ်ခုလောက် ထည့်ပြောပါလားမောင်၊ သိင်္ဂီကို မောင် ဘာကြောင့် မုန်းခိုင်းရတာ လဲ”

မျက်ရည်တွေကို ဖယ်သုတ်ပြီး သူမေးသည်။

ကျွန်တော်က...

“မုန်းခိုင်းတာ တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး။ အဆက်ဖြတ်ဖို့၊ ချစ်သူအဖြစ်က ရပ်စဲဖို့၊ မပတ်သက်ဖို့၊ မပြောဖို့၊ မခေါ်ဖို့၊ စိတ်ထဲက ပါ အပြီးအပိုင် ထုတ်ပစ်လိုက်ဖို့ ပြောနေတာ

မျက်ရည်ကင်းစင်သော မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ဖွဖွသန့်စင်ပြီး သိင်္ဂီထွေးက...”

“မောင်ပြောတာကို ချက်ချင်းလိုက်နာဖို့ လွယ်ပ့ါမလား”

“လွယ်ပါတယ်”

“ဟိုးက ကုက္ကိုပင်ကြီးကို မြင်တယ်မဟုတ်လား မောင်

“သူ ညွှန်ကြာရာကို ကျွန်တော် ကြည့်မိသည်”

“အဲဒီ အပင်ကြီးကို အခုချက်ချင်း နှုတ်ယူလို့ ရပ့ါမလား။ မြေတူးစက်နဲ့ ကော်ထုတ်ယူမယ် ဆိုရင်တောင် အမြစ်တွေ ကျန်နေဦးမှာ မောင်”

သူ့စကားကို ဘဝင်မကျစွာ ကျွန်တော် နားထောင်သည်။”

“သူငယ်ချင်းဘဝ၊ ချစ်သူဘဝ၊ ကာလတွေအများကြီးဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ သိင်္ဂီတို့နှစ်ယောက်က တစ်ထိုင်တည်း တစ်နေ့တည်း တစ်နာရီတည်းမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက် မုန်းမေ့ဖို့ဆိုတာ လွယ်ပ့ါမလား မောင်”

“မောင့်ဘက်က လွယ်တယ်ဆိုရင်တောင် ဘာကြောင့်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက် တစ်ခုခု တော့ ရှိလိမ့်မယ်။ အဲဒါကို သိင်္ဂီသိချင်တယ်”

“ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး။ မုန်းစေချင်လို့ မုန်းခိုင်းတာ။ မေ့စေချင်လို့ မေ့ခိုင်းတာ။”]

မဲခနဲ ပြုံးသည်။

“စစ်ဆိုတာ ဘာကြောင့်ဖြစ်တာလဲ မောင်”

“မသိဘူး သိချင်ရင် စစ်တိုက်တဲ့သူတွေကို သွားမေး”

“စစ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အခြေခံအကြောင်းအရင်း လတ်တလောအကြောင်းရင်း အဲဒီ အကြောင်းအချက်တွေကြောင့်ဖြစ်ရတာ ။ မုန်းခိုင်းတဲ့ မောင့်ရဲ့အကြောင်းရင်းက ဘာလဲ၊ မေ့ခိုင်းတဲ့ မောင်ရဲ့ လတ်တလော အကြောင်းရင်းကဘာလဲ”

သိင်္ဂီထွေး၏ စကားပြောသည် သူ့သင်ခန်းစာထဲက စာသင်သားတစ်ယောက်ကို ပြောဆိုမေး နေသလိုမျိုး။

“ဇော်ဝိတ်ကို တိုင်ပင်ချင်သေးတယ် မောင်။ အသိပေးချင်သေးတယ်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ”

“အဓိပ္ပာယ်ရှိတာပေါ့။ ဒီသူငယ်ချင်းသုံးယောက်ပဲရှိတာ။ အဆိုး၊ အကောင်း အကျိုးအကြောင်း တော့ တိုင်ပင်ရမှာပဲ။ အသိပေးရမှာပဲ”

“သိင်္ဂီဘာသာ ဘာပဲလုပ်လုပ်၊ ဘယ်သူ့ပဲပြောပြော၊ ငါကတော့ မပတ်သက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး သွားပြီ”

“မောင် အကြောင်းပြချက်မပေးသမျှ မောင့်အကြောင်းပြချက်တွေ ခိုင်မာမှုမရှိသေး သမျှ၊ သိင်္ဂီထွေးက မောင့်ချစ်သူအဖြစ် ရပ်တည်နေဦးမှာပါ မောင်”

“ကဲ ..သိင်္ဂီကို လိုက်ပို့”

ဟုပြောပြီး ကန်ပေါင်လှေကားထစ်များအတိုင်း ဆင်းသွားသည်။

ကျွန်တော် လိုက်ပို့ဖြစ်ဦးမည်ဟု
ယုံကြည်နေသေးသောကြောင့်လားမသိ။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်မျှ မကြည့်။

*

အခန်း (၂)

သိမ်ကြီးဈေးကုန်တိုက်ကြီးတွင် ကျွန်တော်နှင့် ဇော်ဝိတ်ပူးပေါင်းဖွင့်ထားသော အရောင်း ဆိုင် ခြောက်ခုရှိသည်။ ကုန်တိုက် ပထမထပ်ရှိ ကျွန်တော့်အရောင်းဆိုင်တစ်ခုသို့ ဇော်ဝိတ်ရောက် ရှိလာသည်။

ဇော်ဝိတ်က ဆရာဝန်၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို သူ နားမလည်။ ကျွန်တော့လုပ်ငန်းတွင် ငွေပင် ငွေရင်းစိုက်ထုတ်ပေးပြီး ကျွန်တော့်စိတ်တိုင်းကျ စီမံသည်များကို အလုံးစုံ လက်ခံသူဖြစ် သည်။

ကျွန်တော့်စားပွဲသို့ သရောက်လာလျှင် လာချင်း။ သူဘာပြောမည်ကို ကျွန်တော်သိသဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ အရောင်းစာရေးမလေးတွေကို မှာစရာရှိတာကို မှာပြီ။ဇော်ဝိတ်နှင့်အတူ ကုန်တိုက်အောက်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။

ကုန်သည်ကြီးများဟိုတယ်အနီးရှိ စင်ထရယ်ဟိုတယ်မှ ဖွင်လှစ်ထားသော Diamond White သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

*

ဟန်ဘာဂါနှစ်ခုနှင့် ကော်ဖီနှစ်ခွက်ကို ကျွန်တော်မှာသည်။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ကျွန်တော် ထုတ်သောက်သည်။ ဇော်ဝိတ်က စီးကရက်ငွေ့များကို လက်ဖြင့် ဖယ်ထုတ်သည်။

“ဆေးခန်းကို ဒီအတိုင်းပဲ ပစ်ထားခဲ့တာလား”

ရွှေဘုံသာလမ်းထဲတွင် သူ့ဆေးခန်းရှိသည်။

ဇော်ဝိတ်က…

“ပစ်ထားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ပိတ်ထားခဲ့တာ”

“လူနာတွေ ဒုက္ခရောက်ဦးမယ်ကွာ၊ မင်းကလည်း ဆေးခန်းကို တကူးတက ပိတ်ထားခဲ့ရ တယ်လို့”

အရေးတကြီးကိစ္စရှိတယ်ဆိုရင်လည်း ဖုန်းဆက်လိုက်ရင် ရသားနဲ့၊ မင်းကို အားကိုးပြီး အရေးတကြီး လူနာရောက်လာရင် ဒုက္ခ”

ဆိုင်အမှုထမ်းတစ်ဦးက မှာကြားထားသည်များကို စားပွဲပေါ်သို့ ညင်သာစွာချသည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ဇော်ဝိတ်က မျက်ခုံးတွန့်ကာကြည့်လျက်…

“အရေးကြီးလူနာရောက်လာရင် ငါမရှိပမေယ့် တခြားဆရာဝန်တွေရှိသေးတယ်။ တခြားဆေး ကုဋ္ဌာနတွေရှိတယ်။ အဲဒီအတွက် မင်း မပူနဲ့”

“ပူလို့ရယ် မဟုတ်ဘူး။ မင်းအလုပ်ကို မလေးစားလို့”

“လေးစားတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ မင်းခန့်ညား”

ကျွန်တော့်မျက်နှာကို သူ့မျက်နှာ နီးစပ်စပ်ဖြင့် ကြည့်လျက်နေသည်။

ကျွန်တော်က စီးကရက်ဖွာပြီး..

“လေးစားတယ်ဆိုတာ အဘိဓာန်ထဲမှာဘယ်လိုဖွင့်ဆိုမလဲ မသိဘူး။ ငါ သိသလောက် တော့ လေးစားတယ်ဆိုတာ ဘာကိုမှ မခွဲခြားဘဲ လူအချင်းချင်း ထပ်တူစာနာပေးတာ နေမှာပေါ့”

သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့ဆိုတာမျိုးလေ။ တစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို တစ်ယောက်က အသိအမှတ်ပြုတာ တန်ဖိုးထားတာ

“အဲဒီ စိတ်ထား မင်းမှာရှိလား မင်းခန့်ညား”

“မရှိဘဲ နေမလားကွ၊ ရှိလို့မို့ အလုပ်အပေါ်လေးစားဖို့၊ လူနာတွေအပေါ်

လေးစားဖို့ ပစ်ခစလတ် မလုပ်ဖို့ မင်းကိုငါပြောနေတာပဲဟာ”

“ဒါဆို သီဂီထွေးအပေါ်ကော မင်း လေးစားသလား။ သူ့ကိုကကောတန်ဖိုးထားသလား၊ ”

စီးကရက်ကို လက်ကြားညှပ်လျက်က ကျွန်တော် ကော်ဖီတစ်ငုံ သောက်လိုက်ရသည်။

“ငါ.. ဘာလုပ်လို့လဲ”

“မင်း ဘာလုပ်သလဲလို့ ငါက မင်းကိုယ်ရေမှာ မင်းကို ပြန်မေးနေရသလား”

“ငါက တန်ဖိုးကို ထိခိုက်နစ်နာအောင် ဘာလုပ်မိသလဲလို့ မေးတာပါ ဇော်ဝိတ်ရာ”

“မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို သူ့အချစ်သူ၊ သူ့ရည်းစားက အဆက်ဖြတ်ဖို့ မုန်းမေ့ဖို့ စပြီးပြောလိုက်တာ အနိုင်ကျင့်စော်ကားခြင်းတစ်မျိုးပဲကွ”

နင့်ကို ငါမနှစ်ခြိုက်တော့ဘူးလို့ပြောလိုက်တာပဲကွ။ အဲဒါ တန်ဖိုးမထားတော့ဘူး.. လို့ ကြေညာလိုက်ပဲလေ။

“မဆိုင်ပါဘူးကွာ… မင်းကို သူအကြောင်းကြားပြီးပြီးပေ့ါ။ ဟုတ်လား”

ဇော် ဝိတ် ခေါင်းမညိတ်။

“အမုန်းဒဏ်ကို မခံစားနိုင်တာ အမှတ်ပဲတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ခံစားဖို့ကြိုးပမ်းနိုင်မယ်ဆိုရင်တောင် ဘာကြောင့် ဒီလိုတောင်းဆိုရတာ လဲဆိုတာ သူ သိချင်တယ်တဲ့”

အေး သူသိချင်တာ ငါလည်း သိချင်တယ်။ ပြောစမ်းပါဦး မင်းခန့်ညား၊ မင်းဘာစိတ်ရူးထ တာလဲ

ကျွန်တော် ခေါင်းခါသည်။

"အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ မင်းမှာရှိလိမ့်ပြောလေ။ မင်းဘာကြောင့် လမ်းခွဲစကား ပြောခဲ့ရ တာလဲ"

သောက်လက်စ စီးကရက်ကို ပြာခွက်အတွင်းသို့ ထိုးချေလိုက်မိသည်။

ထိုပြာခွက်ကိုကြည့်ဂ၇င်း..

"လူတစ်ယောက် ထမင်းစားတာ ဘာဖြစ်လို့ စားတာလဲလို့မေးရင် ဆာလို့ စားတာလို့ပဲ ဖြေနိုင်လိမ့်မယ်"

ဘာကြောင့် ဆာတာလဲလို့မေးရင် အဲဒီ မေးခွန်းက မေးတဲ့သူလည်း မမေးသင့်တဲ့ မေးခွန်း။ ဖြေတဲ့သူလည်း အဖြေခက်မယ့်မေးခွန်းပဲ

"ဒါဆို သိင်္ဂီထွေးမှာ ဘာအပြစ်အနာအဆာမှ မရှိဘဲ မင်းက မုန်းချင်လို့ မုန်းတာပေါ့။ ဟုတ်လား"

"အင်း"

"မင်း .. သူ့ကို မုန်းလို့လား"

"မုန်းတယ်"

ဇော်ဝိတ်က အသံထွက်၍ ရယ်သည်။

"မင်းမုန်းတဲ့အသံက ရင်ခေါင်းထဲကအသံမဟုတ်ဘူး။ ပါးစပ်ဖျားက အသံ"

"စကားပြောသံကိုတောင် မင်းက ဌာန် ကရိုဏ်း ခွဲနေရသေးသလားကွာ"

"ငါက သဒ္ဒါပညာရှင် မဟုတ်ပေမယ့် ဆရာဝန်လေ။ မတည့်တဲ့အစာကို စားထားပြီး မစားထားပါဘူးလို့ လိမ်ပြောတာလောက်တော့ ငါ သိတာပေါ့ကွာ။ ငါ စိတ်မဆိုးချင်ဘူး။ မင်းခန့် ညား"

“ မင်းရယ်၊ ငါရယ်၊ သိဂီထွေးရယ်က သူငယ်ချင်းတွေ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်က သူငယ်ချင်း ဘဝကလာတဲ့ ချစ်သူ၊ တကယ့်ချစ်သူတွေ။ တော်ရုံ တန်ရုံကိစ္စနဲ့ လမ်းမခွဲသင့်တဲ့လူတွေ၊ မင်း မျက်နှာမပူဘူးလားကွာ”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပစ်၏ ။

“ယောကျ်ားအချင်းချင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကွာ။ ဥပါယ်တံမြင်နဲ့ ငါ သွန်သင်ပေးမယ်။ သူ့အပေါ် မင်း စိတ်တိုင်းမကျတာရှိသေးလား ကျွန်တော် စကားမတုန့်ပြန်။”

“ဒါမှ မဟုတ်။ တခြားတစ်ပါးကို စိတ်ရောက်စရာတွေလို့ သူ့ကို လမ်းခွဲနိုင်တာလား။ မင်း သစ္စာမဲ့တဲ့သူ မဖြစ်စေရဘူး”

မင်းအပေါ် နာကျင်အောင် ငါကိုယ်တိုင် တခြားနည်းနဲ့ သွယ်ဝိုက်ပြီးပြောပေးမယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ငါ့ကိုပြောပါကွာ.. ပြောစမ်းပါ

သူ့ကို မသိစေချင်ဘူးဆိုရင်လည်း ငါ့ကိုအသိပေးပါ။ ငါ ဖုံးဖိထားပါ့မယ်”

“မင်းမှာ အချစ်စိတ် မရှိတော့ဘူးလား”

ကျွန်တော် ..သက်ပြင်းချဖြစ်သည်။

“ပုတီးတွေစိပ်..တရားတွေအားထုတ်၊ လောကရဲ့ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ရှုမြင်ပြီး ကိလေသာကုန်ခမ်းလို့ သံယောဇဉ်ကို ရှင်ခန်းဖြတ်တယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီ သံယောဇဉ်ဖြတ်မယ့် ခရီးတစ်လျှောက်မှာ သိဂီထွေးဟာ မင်းကို ပါရမီဖြည့်မယ့် မိန်းမကောင်းမိန်းမမြတ် တစ်ယောက် ပါကွာ”

မင်း ..ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်လို့ရရင် ပြင်လိုက်စမ်းပါ

“မပြင်နိုင်တော့ဘူး ..ဇော်ဝိတ်၊ ငါ့ဆုံးဖြတ်မှားခဲ့ရင်တောင် အဲဒီအမှားကို မင်းတို့ ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့ပဲ၊ ငါပြောချင်တယ်”

တခြား ငါ့ကို ဘာမှ မေးမနေနဲ့တော့ကွာ။ မင်းမေးရင်လည်း ငါ ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်အဖြေ တွေပဲ ဖြေနေမှာပဲ”

“အစိမ်းသက်သက်ကြီး အခွဲခံရမယ့် မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲကိုကြည့် မင်းလည်း စာနာကြည့်ဦးလေ… မင်းခန့်ညား”

“စာနာဖို့ စဉ်းစားမိမှတော့ လမ်းခွဲစကားကို ငါ ပြောပါ့မလား”

ဟု ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည်။

ဇော်ဝိတ်က…

“အခုအချိန်ထိ မင်းနဲ့ သိင်္ဂီထွေးကို ချစ်သူတွေအဖြစ်ပဲ ငါမြင်သေးတယ်။ သနားညှာ တာတတ်တဲ့၊ မင်းရင်ထဲမှာ တခြားပယောဂတစ်ခုခုကို ဝင်နေပြီးဆိုတာငါသိနေတယ်။ အချိန်မီ ပါသေးတယ်ကွာ”

မင်းရဲ့အမုန်းစကားတွေကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်စမ်းပါ။ မင်းက ရက်စက်တတ်တဲ့လူမှ မဟုတ်ဘဲ”

ခေါင်းကိုသာ ကျွန်တော် တွင်တွင်ယမ်းနေမိ၏ ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ…

ဘဝ၏ အရာရာကို တစ်ကပြန်စ၍ ရနိုင်လျှင် ကောင်းလွန်းမည်ဟု ရှူးနှမ်စွာ ကျွန်တော် တွေးချင်သည်။

*

အခန်း (၃)

"ကိုကို အသနားခံနေတာပါ ညီမလေး.. ညီမလေးကို ကိုကိုလက်ထပ်ပါရစေ"

နွဲ့ယမင်းစိုး၏ မျက်လုံးလှလှလေးများမှ မျက်ရည်ပေါက်တွေ စီးကျလာသည်။

ကျွန်တော့်ကားကို လှိုင်ကောလိပ်၏ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်တန့်ထား၏။ ကား၏ ပြင်ပမှ မိုးလေပြင်းထန်သံကို ကြားရသည်။

ကားရှေ့မှန်မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ သက်ရောက်သော မိုးရေထုသည် အိုင်ဖွဲ့လွှန်း၏။ ပြင်ပသို့ ဝိုးတဝါးသာမြင်ဂုသည်။ ရေသုတ်ကိရိယာသည် ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေ၏။

"ဘာဖြစ်လို့ မျက်ရည်ကျတာလဲ၊ ဒါ ငိုရမယ့်အချိန်မဟုတ်ဘူး။ ကိုကို့စကားကို နားထောင် ရမယ့်အချိန်၊ ကိုကိုဆန္ဒကို လိုက်လျောရမယ့် အချိန်"

အငိုမျက်နှာဖြင့် ပြုံပျက်စွာရှာနေသော မိုးရင်ပြင်ပမာ၊ ကြေကွဲစွာသော မျက်လုံးများဖြင့် သူ ကျွန်တော့်ကို ငဲ့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်ရည်တွေ ကျွန်တော် ဖယ်သုတ်ပေးလိုက်၏။ ဖယ်သုတ်ပေး နေသော ကျွန်တော့်လက်ချောင်းများကို သူ့လက်ဖယောင်းသွယ်လေးများက ဆုပ်ကိုင်ခိုတွယ် ထားရှာ၏။

"မငိုပါနဲ့ ယမင်းရယ်။ ကိုကိုဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်းသာ ခေါင်းညိတ်လိုက်စမ်းပါ"

ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာမှ ခေါင်းခါပြနေပြန်၏။

မိုးပြင်းထန်စွာရွာ၏ ။ လေပြင်းထန်စွာတိုက်၏ ။ ကားအတွင်း၌ ရင်ကိုထိခိုက်စေသော ဂိုရှိုက်သံ များ လွင့်ပျံ့လာပြန်၏ ။ ကောင်းကင်မိုးနှင့်အပြိုင် စီထွေးရွာကျနေသော သူ့မျက်ဝန်းမို့ကို နီးကပ်စွာမြင်တွေ့နေရသဖြင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ လှုပ်စိုးလက်သည်။ မိုးခြိမ်းသည်။

"ကိုကို့စကားကို အလေးအနက်မထားတော့ဘူး ယမင်း။ ကိုကို့ကို မချစ်ဘူးလား။ ဟင် ညီမလေး"

ပခုံးပေါ်သို့ မျက်နှာအပ်သည်။ လက်ဝဲဘက်ပခုံးစွန်း၌ မျက်ဝန်းငွေ့ငွေ့တွေ ရိုက်ခတ်၏ ။ မျက်ရည်စ တို့စိမ့်ဝင်သည်။

" ယမင်းကို ဘာမှမပြောပါနဲ့တော့ ကိုကိုရယ်၊ ကိုကို့ဆီက အဲဒီ စကားတွေ မကြားပါရစေနဲ့ တော့။ ယမင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်.. ကိုကို"

"ကိုကို့ကို မိကျောင်းမင်း ရေခင်းမပြနဲ့ ညီမလေး။ ကိုကို့စကားကို နားမထောင်ရင် ကိုကို့ကို လက်မထပ်ရင် ညီမလေးကို ကိုကို အခုချက်ချင်း ခိုးပြေမယ်။ ခိုးပြေးလို့မှ မရရင် ကိုယ်ကိုယ့်ကို သတ်သေမယ် ဒါပဲ"

"အဲဒီ လိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကိုရယ် ညီမလေးကြောင့် ကိုကို့ကို ဘယ်လိုမှ မထိခိုက်စေချင် ဘူး"

"အဲဒါဆိုရင် ကိုကို့ကို လက်ထပ်ခွင့်ပေး။ ကိုကို အခုချက်ချင်း ဖေဖေ့ကို ဖွင့်ပြောလိုက်မယ်"

"အခုချက်ချင်းတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကိုရယ်၊ ညီမလေးကို အချိန်နည်းနည်းပေးပါဦးနော်"

"ယမင်း.. စဉ်းစားရမယ့် အချိန်မဟုတ်ဘူးလေ။ အချိန်မဆွဲသင့်ဘူး။ ကိုကိုပြောတာ နားလည်လား"

မဝံ့ရဲစွာ ခေါင်းညိတ်သည်။

ကျွန်တော် ကားစက်နိုးသည်။ လီဗာကို ဖိနင်းထားလျက်..

"ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ကိုကိုလိုချင်တဲ့ အဖြေ ညီမလေး ပေးရမယ်။ ညီမလေးကို နာရီနဲ့အါမျှ ကိုကို ဖုန်းဆက်မယ်။ ဖုန်းနားကနေ ဝေးဝေးမသွားရဘူး။ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ရဘူး"

ဖုန်းဆက်လို့ ညီမလေးအသံကို ကိုကိုမကြားရဘူးဆိုရင် ကိုကို့အသုဘကို ညီမလေး လာချရမယ်။ ဒါ အမိန့်ပဲ။ နွဲ့ယမင်းစိုးရဲ့ ကိုကို၊စျ မင်းခန့်ညား အမိန့်ပဲ။ တင်ပြခွင့် မရှိ။ ငြင်းပယ်ခွင့် မရှိ။ ဆွေးနွေးခွင့် မရှိ"

ကလပ်ကို နင်းသည်။ ဂီယာထိုးသည်။ ကလပ်ကို လွှတ်သည်။ လီဗာကိုနင်းလိုက်သည်။ ကားသည် မိုးရေထဲတွင် ဝေါခနဲ ပြေးထွက်သွား၏ ။ ကား၏ ဂဲယာ၌ လွင့်ပျံသွားသော ရေထု၏

ပြန့်ကားမှုသည် ကားတစ်စီးလုံးကိုပင် ကာကွယ်ပေးလောက်၏ ။

*

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောမှာတော့ ကျွန်တော့်တိုက်ခန်းပေါ်သို့ ဒေါက်တာဇော်ဝိတ် (ခေါ်) ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဇော်ဝိတ်ရောက်ရှိလာသည်။ သူရောက်လာသောအချိန်တွင် ကျွန်တော့်ဖေဖေအိပ်ရာမှ မနိုးသေး။

"မနက်စောစောစီးစီးပါလား ဇော်ဝိတ်....။ အရေးတကြီးကိစ္စရှိလို့လား။ ဖုန်းဆက်လိုက်ရော ပေ့ါကွာ"

ရေချိုးခန်းထဲမှာအထွက် ဦးခေါင်းကိုရေသုတ်ရင်း ကျွန်တော်ပြောသည်။

ဇော်ဝိတ်က..

"ဖုန်းထဲက ပြောရင် မင်းမျက်နှာအရိပ်အကဲကို မမြင်ရမှာစိုးလို့၊ လူကိုယ်တိုင်လာ ပြောခဲ့တာပဲ သူငယ်ချင်း"

ထော့သံ၊ ခနဲ့သံဟု ကျွန်တော်သိသည်။

"ရော့... သိင်္ဂီထွေးပေးလိုက်တာ"

ဟုပြော ပြောပြီး ဇော်ဝိတ်က ကျွန်တော့်ကို စာတစ်စောင်ပေးသည်။ စိတ်မပါ့တပါဖြင့် စာခေါက်ကို ကျွန်တော် လှမ်းယူလိုက်၏ ။ ဇော်ဝိတ်၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင်ထိုင်ပြီး စာခေါက်ကို ကျွန်တော်ဖြေသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာတွင် ရေစက်ရေပေါက်တွေ မကင်းစင်တတ်သေး။

"မောင်က မုန်းခိုင်းပေမယ့် မောင့်မှာ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာမတွေ့သေးလို့ သိင်္ဂီမမုန်း။ မမေ့နိုင်သေးဘူးမောင်။

မောင်တောင်မှ သိင်္ဂီကို မုန်းတယ်လို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မာမာထန်ထန် ကြေညာရဲသေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သိင်္ဂီကလည်း မောင့်လိုပါပဲ၊ မုန်းတယ်လို့ မကြေညာချင်သေးပါဘူး။

မောင် ..ဘယ်လောက်အထိ ရိုးသားတယ်။ ဘယ်လောက်အထိ စာနာတရားကြီးတယ်ဆို တာ သိင်္ဂီသိထားတာပဲ။

မောင့်လိုလူတစ်ယောက်ရဲ့ ပါးစပ်က မုန်းဖို့၊ မေ့ဖို့စကားကို အင်မတန်အားတင်းပြီး ပြောရ လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့။

ခက်တန်တဲ့ စကားကို မောင်ဘယ်တုန်းက ပြောဖူးလို့လဲ၊ မောင့်မှာ ပယောဂတစ်ခုခု ဝင်နေပြီလို့ သိင်္ဂီယူဆထားပါတယ်

ဘယ်လို အမှောင့်ပယောဂလဲဆိုတာ သိင်္ဂီမသိရမချင်း မောင့်အမုန်းကြေညာချက်ကို သိင်္ဂီ အသိအမှတ်မပြုဘူးမောင်။ သိင်္ဂီမလိုက်နာဘူး

လူကိုမမြင်ချင်ရင် သိင်္ဂီမလာပါဘူးမောင်

မောင့်ရဲ့ ပြတ်စဲကြောင်း အမိန့်ပြန်တမ်းကြီးကိုတော့ မောင့်ဘာသာ ပြန်ရုပ်သိမ်းထား လိုက်ပါ။ သိင်္ဂီကတော့ မောင့်ရဲ့ချစ်ခင်ကြင်နာသူအဖြစ်

ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်အပြည့်နဲ့ ဆက်ပြီး အသက်ရှင်နေပါ့မယ်။ သိင်္ဂီက မောင့်ကိုအောက်ကျခံပြီး အယူခံဝင်နေတာပါလား၊ အသနား ခံနေတာပါလားလို့ မောင် တွေးမယ်ဆိုရင်လည်း တွေးပေါ့။

သိင်္ဂီမှာဘာအပြစ်ရှိသလဲဆိုတာကို မောင်ပြောပြနိုင်မှ မောင်သိင်္ဂီကိုမုန်းရမယ်။ အို.. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင် သိင်္ဂီကို မုန်းရမယ်၊ အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင် သိင်္ဂီကို မုန်း.. မမုန်းမုန်း၊ မောင့်မှာ အပြစ်ကြီးငယ်တစ်ခုခုတွေ့မှ မောင့်ကို သိင်္ဂီ မုန်းနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

အပြစ်တွေ့တယ်ဆိုရင်တောင် ချစ်သူအချင်းချင်း သိနားလည်တတ်လို့မို့ ခွင့်လွှတ်နေဦးမှာပါ မောင်...။

မောင်ပျော်ရွှင်ပါစေ...

ချစ်လျက် ...

သိင်္ဂီ

စာရွက်ကို ကျွန်တော် ပြန်ခေါက်လိုက်သည်။ ရေချိုးပြီးပြီးချင်း ဖြစ်ပါလျက် တစ်ကိုယ်လုံး အိုက်စပ်လာသည်ဟု ခံစားရ၏ / စာရေးတာ ရိသဲ့သဲ့နဲ့ ဟု ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တည်းပြောမိ သည်။

ဇော်ဝိတ်က...

“အသနားခံတဲ့စာ မဟုတ်လူးလား မင်းခန့်ညား”

“ မင်းကပါ ရောပြီး ခနဲ့တာလား”

ဟု ဇော်ဝိတ်ကို ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည်။ ဇော်ဝိတ် မချိပြုံး ပြုံး၏ ။ ပြီးမှ

“ အင်းလျားလမ်းနားက ခရေပင်တန်းအောင်မှာ မင်းကို

ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်တဲ့။ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

“ငါ ခရေပင်လမ်းကိုမသွားဘူး”

“မသွားဘူးပဲ ထားပါတော့ အဲဒီမှာရပ်ထားတားတဲ့ကားတစ်စီးပေါ်ကို မင်းကြီးပေါ်က ကောင်မလေးတက်ပြီး ကားမောင်းထွက်သွားတယ်ဆိုလားပဲ။ မိုးတွေကလည်း သဲသဲမဲမဲရွာနေသ တဲ့”

နွဲ့ယမင်းစိုးကို သူတို့ မြင်တွေ့ဖူးသွားကြပြီလာယး။

ကျွန်တော်ပြန်မေးချင်မိသည်။ သို့သော်

“မင်းပြောတာကို ငါနားမလည်ဘူး ဇော်ဝိတ်”

“ငါပြောတာကို မင်းနားမလည်ဘူးဆိုသလို အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်တဲ့သူကိုလည်း ငါ မနှိုးတတ်ဘူး မင်းခန့်ညား”

ကျွန်တော် အံကြိတ်သည်။ ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ဇော်ဝိတ်ကို ကျောပေးသည်။ စိတ်ကိုတင်း လျှက် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အဝေးသို့ငေးရင်း...

“ငါ .. ငါ ..သိင်္ဂီထွေးကို မုန်းတယ် ဇော်ဝိတ် အဲဒါကို မင်းပြောလိုက်”

ဇော်ဝိတ် ဟားတိုက်ရယ်မောသည်။ ရယ်ပြီး...

“သိင်္ဂီထွေးကို ရည်းစားစကား ပြောတုန်းက ငါပြောခဲ့တာမှ မဟုတ်တာဘဲ၊ မင်းဘာသာ ပြောတာပဲ

ချစ်စကား ကြိုက်စကားကိုတောင် မင်းကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့သေးတာပဲ၊ မုန်းတဲ့စကားကိုလည်း မင်းကိုယ်တိုင် ပြောလိုက်ပေါ့”

“ငါ သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ချင်ဘူး”

“မုန်းလို့ မကြည့်ချင်တာလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ဆင်ဖြူမျက်နှာကို ဆင်မည်းမကြည့်ရဲဆိုတာမျိုး လား”

"မင်းဘာသာ ကြိုက်သလို ယူဆတော့ကွာ၊ ငါ ..ဘာမှ မပြောချင်တော့ဘူး"

အနီးရှိ တီရှပ်တစ်ထည်ကို ယူဝတ်ရင်း ကျွန်တော်ပြောသည်။

"အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာတယ်ဆိုရင်တောင် ငါ မင်းကိုနားလည်နိုင်သေးတယ်။ အခုဟာက သက်သက်မဲ့ မင်း သစ်စိမ်းချိုး ချိုးတာပဲ"

အကြောင်းပြချက် မယ်မယ်ရရမရှိဘဲ မင်းရဲ့လမ်းခွဲစကား အပြောခံရတဲ့ သိင်္ဂီထွေးက ဆယ်ကျော်သက်လေးမဟုတ်ဘူး။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းက ဆရာမ။ အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ မိသားစုနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ ဣန္ဒြေရှင်မိန်းကလေး။

ဒီလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ချစ်သူရဲ့ အစွန့်ပစ်ကို ခံရပြီဆိုတော့ သူ ဘယ်လိုနေမလဲ၊ မင်းစာနာကြည့်၊ အကြောင်းပြချက် ခိုင်ခိုင်လုံလုံနဲ့ လမ်းတာဆိုရင် တော်သေးတာ ပေါ့။

အခု ..မင်းလုပ်ပုံက ငါတောင် မင်းကို ဘယ်လိုအပြစ်တင်ရမှန် မသိအောင် ဖြစ်နေတယ်။

"မင်းနဲ့ ငါ စီးပွားရေးကိစ္စပဲ ပြောရင်ကောင်းမယ် ဇော်ဝိတ်၊ မင်းလည်း အလုပ်များတယ် ငါ လည်း အလုပ်များတယ်။ ဒီ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စကို မင်းခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်ကွာ"

ဇော်ဝိတ် ဝုန်းခနဲ မတ်တတ်ထရပ်သည်။

"ဒေါသမကြီးနဲ့ ဇော် ဝိတ်ရ မင်းခေါင်းအေးအေးထား၊ သိပ်မခံစားနဲ့၊ ငါ ဘယ်ကိစ္စကိုမှ အကြောင်းမဲ့ မလုပ်ဘူးဆိုတာ မင်း သိထားရင် လုံလောက်ပြီ"

"အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ဘူးဆိုကတည်းက အကြောင်းရှိရမယ်၊ အဲဒီ မင်းရင်ထဲကအကြောင်း ကို ငါသိချင်တယ်ကွာ"

"ငါ သိဂီထွေးအတွက် အောင်သွယ်လာလုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။

မင်းဘာကို ရင်ဆိုင်နေရတယ် ဘာကို မျိုသပ်ထားတယ်ဆိုတာကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကအနေနဲ့ ကူညီဖြေရှင်း ဖို့ ငါမေးနေတာ”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါသည်။

“ခေါင်းမခါနဲ့ မင်းခန့်ညား.. လူဆိုတာ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းရှိတယ်။ ရင်ဆိုင်ခံစားရ သမျှကို ဒီမိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းကို ရင်မဖွင့်လို့ မင်း ဘယ်သူ့ကို ရင်ဖွင့်မလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို ကြေညာမလဲ”

“ဘယ်သူ့မှ ရင်မဖွင့်ဘူး။ ဘယ်သူ့မှ မကြေညာဘူး”

ကျွန်တော့်အနားသို့ ဇော်ဝိတ်တိုးလာသည်။

လေသံခပ်သဲ့သဲ့ဖြင့်

“ဘာလဲ မင်းက မျိုသိပ်နိုင်တယ်ပေါ့။ တစ်သက်လုံး သိမ်းထားနိုင်တယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား၊”

ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်ပြီး....

“မျိုသိပ်နိုင်ရင်ပေါ့... သိမ်းထားနိုင်ရမှာပေါ့။ လူ့ဘဝမှာ နေထိုင်သွားတဲ့ လူတွေအားလုံး သူတို့ပြောချင်တာကို အိပ်သွန်ဖားမှောက် ပြောသွား၊ ကြလို့လား။ ပြောဖြစ်ကြလို့လား”

မပြောဖြစ်ဘူး သူငယ်ချင်း၊ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် တစ်နှစ်စာ မျိုသိပ်ထားကြတယ်။ ဆယ်နှစ်စာ မျိုသိပ်ထားကြတယ်။ လိုအပ်ရင် တစ်သက်စာမျိုသိပ်သွားကြရတယ်။ အဲဒါကိုက လူ့ဘဝ၊ လူ့အဖြစ်၊ လူ့အသည်နှလုံးတွေပေါ့ကွ”

ကျွန်တော့်ထိုင်ခုံနံဘေးတွင် ဇော်ဝိတ် ဝင်ထိုင်သည်။

ကျွန်တော့်မျက်နှကို ငဲ့ကြည့်ကာ...

"မင်းပြောသလိုဆိုရင် လူ့ဘဝမှာ တိုင်ပင်တာကို ရင်ဖွင့်တာတို့ မရှိတော့ဘူးပေ့ါ။ ဟုတ်လား..."

သူတစ်ပါးကို မထိခိုက်၊ မနစ်နာဘူးဆိုရင် တိုင်ပင်ရမှာပေ့ါ။ ရင်ဖွင့်ရမှာပေ့ါ။ သူတစ်ပါး ထိခိုက်နစ်နာမယ့် ကိစ္စမျိုးကျတော့ မျိုသပ်ထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ"

"သိင်္ဂီထွေး ထိခိုက်နစ်နာနေတယ်ဆိုရင်ကော မင်း ဘာပြောမလဲ"

ဟု ဇော်ဝိတ်က မေးသည်။ ကျွန်တော်က....

"သူ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ လိပ်ပြာသန့်တယ် ကောက်ပင်သန့်ဖို့ ပေါင်းပင်နှုတ်ပစ်ရတယ် လို့ပဲ ငါခံစားရတယ်"

"မင်း သိပ်ပြီး ပဟေဠိဆန်နေတယ် မင်းခန့်ညား၊ မင်း ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်"

အခန်းတွင်းမှ ဖေဖေထွက်လာသည်ကိုမြင်သည်။ စကားပြတ်သွားစေသဖြင့် ဖေဖေ့ကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ရ၏ ။

*

အခန်း (၄)

ဇော်ဝိတ်နှင့် ဖေဖေ စကားတစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ ပြောဖြစ်သည်။

ဖေဖေမျက်နှာသစ်နေစဉ်တွင်း ဖေဖေ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဇော်ဝိတ်ပြန်သွား၏။ အလူမီနီယံ လက်ကိုင်ဘုတ်လေးကို နံရံတွင် ထောင်ပြီး ကျွန်တော့်အနီးတွင် ဖေဖေထိုင်သည်။

"မင်းနဲ့ ဇော်ဝိတ်ြ စကားနေကြတာလား"

မျက်နှာသုတ်ပဝါ ပခုံးပေါ်တွင်ထင်ပြီး ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို မေးသည်။

"စကားများတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ ဒီလိုပါပဲ သူနဲ့သားနဲ့က"

"စီးပွားရေးကိစ္စတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ် ကွ"

ဦးအောင်ခန့်...ဟုခေါ်သည့် ကျွန်တော့်ဖေဖေဒ များလှစွာသော အရည်အချင်းများအနက် စကားနှိုက်တတ်သော အစွမ်းအစမှာလည်း ကျွန်တော် မကျော်လွှားနိုင်သော ပညာရပ်တစ်ခုဖြစ် သည်။

"စီးပွားရေးကိစ္စတော့မဟုတ်ပါထင်တယ်ကွ" ဟု ဖေဖေပြောဆိုသုံးနှုန်းလိုက်ကတည်းက အခြားကိစ္စ၊ လူမှုရေးကိစ္စဆိုသည်ကို ဖေဖေရိပ်စားထားပြီးပြီးဟု ကျွန်တော် ကြိုတင်အသိပေးလိုက် ခြင်း.. ဟု ကျွန်တော် နားလည်ထားရသည်။

လိမ်ညာကွယ်ဂှက်ရန် ကြိုးစားဖုံးဖိရန်ကိုပင် နှုတ်တွန့်သွားစေ၏ ။

ထိုမျှအသိ ဖေဖေ တော်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် အခြားသော အကြောင်းပြချက်တစ်ခုခုဖြင့် ပြီးစလွယ်ဖြေကြားတော့မည့် ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှ မည်သည့်စကားမျှ ထွက်၍ မလာတော့ဘဲ ဖေဖေ့ထံမှ အကြည့်လွှဲလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော့်အကြည့်ရှေ့တည့်တည့်တွင် ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘဲ ဖေဖေဝင်ထိုင်သည်။

"သိင်္ဂီထွေးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို သားက အဆက်ဖြတ်လိုက်ပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဖေဖေ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။ ကျွန်တော် ကိုမကြည့်။ ကျွန်တော်စိတ်မလုံခြုံ။

စိတ်မလုံခြုံသူတိုင်းသည် လုံခြုံမှုအပြည့်အဝရစေရန်အတွက် စကားလုံးများဖြင့် ကာကွယ်တတ်ကြသည် ထင်၏။

"သား ရည်စားထားချင်စိတ် မရှိတော့လို့ အဆက်ဖြတ်လိုက်တာပါ ဖေဖေ"

ထိုအခါကျမှ ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကိုတည့်တည်ကြည့်သည်။

"သား.. မင်းကို ဘာကြောင့်အဆက်ဖြတ်လိုက်တာလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်း မမေးသေးဘူး ဘာဖြစ်လို့ ကြိုတင်ဖြေဆိုနေရတာ လဲ"

ဖေဖေနှင့်အကြည့်ဆုံအောင် တစ်ချက်သာ ကျွန်တော်ကြည့်ရဲသည်။

"ဖေဖေမေးမယ် ထင်လို့ပါ"

"မမေးပါဘူး မင်းချစ်သူကို မင်းဘာသာမင်း အဆက်ဖြတ်တာတွေ၊ မှန်းတာတွေက ဖေဖေနဲ့ အဆိုင်သက်ဘူး။ တိုက်ရိုက်လည်း မပတ်သက်ဘူး။ သွယ်ဝိုက်လည်း မပတ်သက်ဘူး ဒါပေမဲ့.. ထို ဒါပေမဲ့ကို ကျွန်တော် ပိုကြောက်သည်"

"ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ မင်းနဲ့စိုးစိုး၊ အသွားအလာ အခေါ်အပြောတွေ သိပ်များနေတာကတော့ ဖေဖေနဲ့ တိုက်ရိုက်လည်း ပတ်သက်နေတယ်။ သွယ်ဝိုက်ပြီးတော့လည်း ပတ်သက်နေတယ်။ မင်းနဲ့စိုးစိုး ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ပြော အဲဒါကို ဖေဖေ သိချင်တယ်"

နွဲ့ယမင်းစိုး၏ အမည်ကို စိုးစိုးဟုခေါ်ဝေါ်သူမှာ ဖေဖေ တစ်ယောက်တည်းသာဖြစ်သည်။

"သားနဲ့ ယမင်းနဲ့က မောင်နှမတွေပဲဟာ ဘာကိစ္စတွေ ထွေထွေထူးထူး ရှိရမှာလဲ ဖေဖေရဲ့"

"မင်းလည်း မသွားနဲ့ သူလည်း မလာစေနဲ့လို့ ဖေဖေ ကိုယ်တိုင် ပြောထားတာပဲ၊

စိုးစိုးရဲ့ အမေ နေရီစိန်သိသွားရင် ဘာတွေဖြစ်မလဲ၊ ဖေဖေ ဘာဖြစ်သွားမလဲ သား မတွေး မိဘူးလား"

ဘယ်တော့မှ မပတ်သက်ရဘူးလို့ ဖေဖေကိုယ်တိုင်ပြောပြီးပြီ။ အဲဒီ အိမ်ဝင်းထဲက ထွက်လာခဲ့ကြတာလေ။ သား မေ့နိုင်လို့လား မင်းခန့်ညား၊ သား မင်း မေ့ပစ်လိုက်တာလား။

"မမေ့ပါဘူး ..ဖေဖေရယ် သား ညီမလေးကို သနားလို့ပါ"

"ဖေဖေလည်း သနားတာပဲ၊ သနားလို့ တစ်နှစ်နီးပါး မလာ မသွားလုပ်ထားပျက် သမီးလေး စိုးစိုး အိမ်အလည်တယ်ဆိုတော့ ဖေဖေ နှင်ထုတ်ခဲ့လိုပလား သား"

ကျွန်တော် ခေါင်းငုံ့ထားမိသည်။

"လာရင်ဧည့်ခံ ပြန်ရင်လိုက်ပို့ တော်ရောပေါ့"

အခုတော့.. သားနဲ့စိုးစိုးက တတွဲတွဲဖြစ်နေတယ်။ သူ့အ မေ နေရီစိန်

သမုတ်သလို ဖြစ်များ ဖြစ်နေကြရင် ဖေဖေ ရင်ကျိုးရလိမ့်မယ် သား။

မင်းရှေ့ကနေ မားမားမတ်မတ်ရပ်ပြီး ယုံကြည်စိတ်အပြည့်နဲ့ ဒေါ်နေရီစိန်ရှေ့မှာ ထောင်ပြခဲ့တဲ့ ဖေဖေ့လက်မကြီးကိုတော့ လှမ်းချိုးလိုက်သလိုမျိုး မဖြစ်ပါစေနဲ့ ငါ့သား။ မင်းခန့်ညားရယ်

ကျွန်တော် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ထူပူသွားသည်။

နော်… သား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

ကတိတစ်ခုကို ပေးသောအခါ၌ မသေချာသောသူများသည် ကတိတောင်းသူများ၏ မျက်နှာကို လုံးဝမကြည့်ဝံ့ကြချေ။ တစ်ဖက်လူ သံသယမဝင်အောင် ကြည့်မှဖြစ်မည် ဟု စဉ်းစားမိ သဖြင့် အားတင်း၍ ကြည့်သောအခါတွင်လည်း တစ်ခဏမျှသာ ကြည့်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ထိုဓလေ့စရိုက် လက္ခဏာသွင်ပြင် ယခုမှသာ ကျွန်တော် နားလည်ရ၏ ။

*

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ကျွန်တော့်စိတ်တွေ အခြေမကျ၊ ကုန်တိုက်ရှိ စတိုးဆိုင်အရောင်းစာရေးမ လေးများ၏ ရှေ့၊ ဆိုင်မန်နေဂျာတို့၏ ရှေ့တွင် ကုန်ပစ္စည်း၏ ရောင်းအား ရောင်းဈေး၊ ပစ္စည်းအဝင် အထွက်ကိစ္စများဖြင့် အလုပ်များစွာ ခေါင်းရှုပ်နေရသူတစ်ဦးကဲ့သို့ ကျွန်တော်နေမိသည်။

နဂိုကမှ စည်းကမ်းကြီးသော ကျွန်တော့်ကို ယနေ့တစ်နေ့လုံး မည်သူမျှ စကားကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့စွာ မပြောဝံ့ကြ။

“ဦးမင်းခန့် အလုပ်သိပ်များနေတယ်။ မျက်နှာလည်းမကောင်းဘူး။ အားလုံး ဂရုတစိုက်နေ ကြနော်”

ဟူသော မန်နေဂျာတစ်ဦး၏ တီးတိုးသံကို ကျွန်တော် ကြားရ၏ ။

ကုန်တိုက်ပိတ်ချိန်မရောက်မီခင်ကတည်းက ကျွန်တော်အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။ ဖေဖေက ဂေါ်ဖ်ရိုက် သွားနေ၏ ။

ကျွန်တော် ရေချိုးသည်။ ရေမွှန်းချမ်းစိမ့်သွားသည်အထိ လိုက်၏ ။

ညနေစောင်းစတွင် နွဲ့ယမင်းစိုးထံသို့ ကျွန်တော် ဖုန်းလှည့်လိုက်၏ ။

"တီ ...တီ"

"ဟလို ..ပြောပါ"

နွဲ့ယမင်းစိုး၏ မိခင် ဒေါ်နေရီစိန် .. ဟု ကျွန်တော် သိ၏ ။ သိလျင်သိချင်း စကားပြောခွက် ကို ပြန်ချလိုက်ဖို့ စဉ်းစားမိသေးသည်။ သို့သော် နွဲ့ယမင်းစိုး ရှိ၊ မရှိ သိချင်သည်။ ထိုသိချင်စိတ် ကြောင့် စကားပြောခွက်ကို လွှတ်မချဖြစ်။

"ဟဲလို ပြောပါ"

"မေမေ စိန် ညီမလေးရှိလား"

စကားသံ မတည်ငြိမ်စွာ ကျွန်တော်မေးသည်။

"အခု ပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ"

"ကျွန်တော်ပါ မေမေစိန်၊ မင်းခန့်ညားပါ"

မဲ့ပြုံးတစ်ခု ပြုံးလိုက်မည်ဟု ကျွန်တော် ခန့်မှန်းမိသည်။

"ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မင်းခန့်ညား"

"ဟို.. ကိစ္စအထူး မရှိပါဘူး မေမေစိန်၊ ညီမလေး နေကောင်းရဲ့လား သိချင်လို့ ပါ"

"သမီးနေမကောင်းတာ၊ နေကောင်းတာကို မင်းစိုးရိမ်စရာ လိုလို့လား၊

စုံစမ်းစရာလိုလို့လား”

“ မိုးများ၊ လေများလို့ မေမေစိန်ကော၊ ညီမလေးရော နေထိုင်ကောင်းကြရဲ့လားလို့ မေးတာပါ”

“အေး.. ကျန်းကျန်းမာမာပါပဲ၊ မင်းအဖေ ဦးအောင်ခန့်ရဲ့မေတ္တာကြောင့် ဒေါင်ဒေါင်မြည် လျက် ပါပဲ၊ မင်းနောက်ကို ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့”

ကျွန်တော် ပေါက်ကွဲချင်သည်။ ဒါမှ မဟုတ် ဖောက်ခွဲချင်သည်။

ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် သိင်္ဂီထွေးနှင့် ဇော်ဝိတ်တို့ကို သတိရ၏ ။

နွဲ့ယမင်းစိုးနေကောင်းသည်ဟု ကြားသိရသဖြင့် တော်ပါသေးသည်။

*

ညဆယ်နာရီတိတိမှာတော့ ကျွန်တော်ချစ်သော ကျွန်တော့်ညီမလေး နွဲ့ယမင်းစိုး၏ ချစ်စဖွယ် စကားသံနုလေးကို မိုး၏ ဂီတဖြင့် ကြားနာရသည်။

ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ...

“ ကိုကို ဖုန်းဆက်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် ယမင်း၊ဗျ ယမင်း ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ ကိုကိုမှာထားတယ်နော် အိမ်မှာပဲရှိ နေလို့”

“နေပါတယ်ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုဖုန်းဆက်တော့ ယမင်းက မာမီ့အနားမှာပါ။ ကိုကို ယမင်းပေး ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကောဟင်။ ကိုကို ဘယ်မှာသိမ်းထားတာလဲ”

ဆယ်လူလာဖုန်းကို နားထောင်ရင် ခေါင်းအုံးအတွင်းသို့ ကျွန်တော် စမ်းလိုက်သည်။

“ရှိတယ်. ကိုကို့ခေါင်းအုံးစွပ်ထဲမှာ”

"ဘဘ တွေ့သွားဦးမယ်နော်"

"မတွေ့ပါဘူး ဖေဖေက ကိုကို့အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်လေ့ဝင်ထမရှိဘူး"

"နောက်နေ့တွေ ကိုကို ဖုန်းမဆက်နဲ့နော်။ မာမီ ယမင်းကို အရမ်းဆူတယ်။ ကိစ္စရှိရင် ညီမလေးပဲ ဆက်ပါ့မယ် ကိုကိုရယ်"

"ညီမလေး နေကောင်းလား သိချင်လို့ပါ"

"ကောင်းပါတယ်"

ငိုရှိုက်သံကို ကျွန်တော်ကြားရသည်။

"ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ ယမင်း ညီမလေးပြောစမ်း ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ"

"ကိုကို့ကို သနားလို့ ညီမလေးကို ကိုကိုချစ်တာ အခုမှ ပိုပြီးသိရလို့ပါ"

"ကဲ.. ကဲ.. မငိုနဲ့တော့၊ ကိုကို့ကို သနားရင် ကိုကို့စကားတွေကိုနားထောင်၊ ကိုကိုကို့ လက်ထပ်ဖို့ အမြန်ဆုံးစဉ်းစား၊ နေကောင်းအောင်နေနော်၊ အိပ်တော့ အိပ်တော့"

"ကိုကိုရော အိပ်တော့နော်" ဟု နွဲ့ယမင်းစိုးပြောသည်။

"အင်းပါ"

ဟု ကျွန်တော်ပြောသည်။

လျှပ်စစ်လှိုင်းသံ ပြတ်တောက်သွား၏ ။

ကျွန်တော် အိပ်မပျော် အိပ်မရ။

ညီမလေး နွဲ့ယမင်းစိုး အိပ်လို့ပျော်မှ ပျော်ပါစေ။

*

အခန်း (၅)

တကယ်တော့ နွဲ့ယမင်းစိုးဆိုသည့် ကောင်မလေးသည် ကျွန်တော်လက်ထပ်ခွင့် တောင်း အပ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်သင့်ပါ။

မည်သူ့ကိုမျှ ပြန်မပြောဘူးဆိုလျှင် တိုးတိတ်လျှို့ဝှက်စွာ ပြောပြချင်သော ဇာတ်လမ်းရှည် တစ်ပုဒ် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာရှိနေပါသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ဇော်ဝိတ်ကို ကျွန်တော်ပြောပြချင်သည်။ ဒါပေမဲ့မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်ချစ်သူ သိင်္ဂီထွေးကို ရင်ဖွင့်ပြချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဖေဖေ့ကိုလည်း တင်ပြချင်သည်။ ပိုပြီးမဖြစ် နိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ သိမ်းထားသောကိစ္စ တော်တော်များများ ရှိနေခဲ့ပါသည်။ ဘာကြောင့် သိမ်းထားရတာ ပါလဲဟု မေးမြန်းလျှင် သိမ်းထားမျှ သင့်လျော်မည်ဟုယူဆသဖြင့် သိမ်းထားမိခြင်းပဲဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မည်သို့မျှ ပြည့်ကျပ်နေမည်ကိုတော့ ကျွန်တော်မှတစ်ပါး မည်သူမျှ ခန့် မှန်းနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်မှာ အားနည်းချက်တစ်ခုတော့ရှိသည်။ အဲဒါကတော့ ကိစ္စတော်တော်များများကို မျိုသိပ်ခံစားတတ်ခြင်းပဲဖြစ်၏ ။ ထို့ကြောင့် ကျေးဇူးပြု၍ မည်သူ့ကိုမျှ ပြန်မပြောကြပါနဲ့။

ကျွန်တော်ဖေဖေ ဦးအောင်ခန့်နှင့် နွဲ့ယမင်းစိုး၏ ဖခင် ဦးတင်စိုးတို့သည် လွန်စွာချစခင် သော သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြ၏ ။

နွဲ့ယမင်းစိုး၏ မိခင်ဆုံးပါးသောအချိန်တွင် ကျွန်တော်က ကလေးသူငယ်အရွယ် နွဲ့ယမင်း စိုးလေးက မွေးကင်းစ

ဥမမယ်စာမမြောက်အရွယ်လေးတွေဖြစ်ကြသည်။

နွဲ့ယမင်းစိုး၏ မိခင် သေဆုံးပြီး တစ်နှစ်ခန့်အထိ ကျွန်တော်တို့ သားအဖစ်နှစ်ယောက် သည် သူတို့နှင့် တစ်အိမ်တည်းတွင်နေထိုင်ခဲ့ကြဆဲဖြစ်၏ ။ ယခု နွဲ့ယမင်းစိုး မိခင်ဟုခေါ်သော ဒေါ်နေရီစိန်နှင့် ဦးတင်စိုး လက်ထပ်လိုက်သောအခါမှာတော့ ဖေဖေနှင့် ကျွန်တော်သည် သူတို့အိမ် ဝင်းထဲရှိ ပျဥ်ထောင်အိမ် တစ်အိမ်ပေါ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

“မင်းနဲ့ငါက သူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် ရေရှည်အတွက် စဉ်းစားရင် အခုလိုပဲ တခြားစီနေ သင့်တယ် တင်စိုး၊ အိမ်ဝင်းတစ်ဝင်းထဲမှာ နေရတာ ပဲကွာ ဘယ်လောက်ပိုဝေးသွားမှာ မဟုတ်ဘဲ”

စသဖြင့် ပြောဆိုရှင်းပြခဲ့သော ဖေဖေ့စကားများကို ကျွန်တော်မှတ်မိနေသည်။

အရွယ်ရောက်သည်အထိ ဒေါ်နေရီစိန်ကို မိခင်အရင်းဟု နွဲ့ယမင်းစိုး ထင်မှတ်ချစ်ခင်ခဲ့ သည်။ သူ့မိခင်အရင်း၏ ဓာတ်ပုံ ထုတ်ပြပြီး သူ့ဖခင်အသိပေးသောအခါတွင်လည်း ဒေါ်နေရီစိန် အပေါ် အရိုအသေမလျှော့ အချစ်အခင်းမလျှော့သေးဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရသည်။

ထိုစဉ်က..

ကျွန်တော်က ဒသမတန်းကျောင်းသား နွဲ့ယမင်းစိုးက သတ္တမတန်းကျောင်းသူလေးဖြစ် သည်။

“ကိုကို့မေမေကလည်း ယမင်းမေမေလိုပဲ၊ ကိုကိုငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက သေသွားတာ ဆို၊ ဟုတ်လားဟင်”

“ဟုတ်တယ် ယမင်း၊ ကိုကိုလည်း ယမင်းလိုပဲ ဓာတ်ပုံပဲ မြင်ဖူးလိုက်တာ”

နှဲ့ယမင်းစိုးက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ ပြုံးပြီး...

"ယမင်းနဲ့ ကိုကိုနဲ့က မိတဆိုးလေးတွေပေါ့ နော်"

လူကြီးသူမတစ်ဦး၏ လေသံဖြင့် ပြောသောကြောင့် ကျွန်တော်ပါ ပြုံးဖြစ် သည်။

"အင်းပေါ့ မိတဆိုးလေးတွေပေါ့။ ဘာလဲ ညီမလေးက အဲဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး မိဘအပေါ် ဆိုးဦးမလို့လား"

"မဆိုးပါဘူး ကိုကို့လို လိမ်လိမ်မာမာ နေမှာပေါ့"

"လိမ်မာမှပေါ့ ယမင်းရယ်၊ မေမေစိန်ကလည်း ယမင်းကိုချစ်နေတာပဲဟာ"

"မာမီ့ကို ယမင်းချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေ့ဓာတ်ပုံကို တွေ့သွားပြီးတဲ့အခါကျတော့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ အချစ်လျော့သွားတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ တစ်နေရာရာကို တမ်းတမိသလို မျိုးပဲ ဘဘက နောက်မိန်းမ မယူဘူးနော်"

ဘဘက ကိုကို့ကို အရမ်းချစ်လို့ နောက်မိန်းမ မယူတာဖြစ်မယ်။

ကျွန်တော် ပြုံးသည်။

"ယမင်းဖေဖေက ယမင်းကို အရမ်းမချစ်လို့ နောက်မိန်းမ ယူတယ်လို့ ပြောနေတာလား"

"ဟင့်အင်း.. အဲလိုမပြောပါဘူးနော် ယမင်းကို ဒယ်ဒီချစ်တာ ယမင်းသိသားပဲဟာ"

"မရဘူး ဦးဦးစိုးပြန်လာရင် ပြန်တိုင်မယ်။ ယမင်းကို အရမ်းမချစ်လို့ နောက်မိန်းမယူတာပါ လို့ အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်တဲ့စကာကို ယမင်းပြောတယ်လို့"

"တိုင်ပေါ့ ဒယ်ဒီက ယမင်းစကားကိုပဲ ယုံမှာပေါ့"

ယမင်းက ဒန်းပေါ်မှထပြီး သစ်ခွပင်တစ်ပင်ကို လက်ဖြင့်ထိ၍ သန့်စင်ရင်း..

"ဒယ်ဒီနဲ့ ဘဘနဲ့က သူငယ်ချင်းတွေနော်"

"အင်းလေ.. အဲဒါဘာဖြစ်လဲ"

"ဘဘက ဒယ်ဒီထက် ပညာပိုတော်သလိုပဲ"

"အမယ် သူ့ကိုတိုင်မယ်ဆိုလို့ စကားလွှဲပြီး မဖားနဲ့လေ"

နွဲ့ယမင်းစိုး ရယ်လေသည်။ ရယ်ပြီး...

"ဩော်.. စကားလွဲမှန်းတောင် မသိပါဘူး။ တကယ်ပြောတာပါ။ ဘဘဆုံးဖြတ် ချက်တိုင်း ကို ဒယ်ဒီအမြဲတမ်းလက်ခံတာကို ယမင်း မြင်တွေ့နေရလို့ပါ"

"အတန်းပညာအရည်အချင်းကတော့ အတူတူပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက အတွေးအခေါ် ပိုကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ သိပ်မချမ်းသာဘူး"

ပန်းတစ်ပွင့်ကို ဆွတ်ခူးလျက် နွဲ့ယမင်းစိုးပြုံးသည်။

"ဒယ်ဒီနဲ့ ဘဘနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ယမင်းနဲ့ ကိုကိုနဲ့လည်း သူငယ်ချင်းတွေပဲပေါ့ နော်"

ကျွန်တော် သူ့ခေါင်းလေးကို ဒန်းပေါ်ရှိ ဗလာစာအုပ်ဖြင့် လှမ်းပုတ်လိုက်၏ ။ ခေါင်းပုလေး ဖြစ်သွားသည်။

"သူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်ဘူး။ မောင်နှမ ဒီမှာ အစ်ကို ၊ အကိုကြီး"

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လက်ညှိုးညွှန်၍ ကျွန်တော်ပြောသည်။

နွဲ့ယမင်းစိုးက...

“သြော်… အသက်ကြီးတဲ့သူက အစ်ကိုဖြစ်ကြေးကိုး”

ထိုအချိန်များအထိ ကျွန်တော့်စိတ် မညစ်ပတ်သေး။

*